

ham, var det ogsaa hans Opfattelse, at det var meget uheldigt, at Foranstaltningerne blev truffet højst forskelligt i de forskellige Kommuner, og at Skatteyderne i de paagældende Kommuner var stillede under meget ulige Vilkaar. Det skulde glæde mig, om det konservative Folkeparti i Overensstemmelse med de Udtalelser, som det ærede Medlem fra Ærø fremsatte, vilde stille sig paa det Standpunkt, Socialdemokraterne hele Tiden har stillet sig paa: at der skulde være mere Ensartethed i Dyrtidsforanstaltningerne. Det vilde ganske vist være i Modstrid med den Erfaring, vi hidtil har gjort, men det er jo muligt, at vi nu umiddelbart foran et Valg kunde naa et bedre Resultat, end vi hidtil har kunnet naa paa dette Omraade. Jeg erindringer nemlig meget tydeligt, at det ærede Medlems Partifælle ved Dyrtidslovens Behandling i 1916 endog særdeles stærkt ivrede imod, at det blev muligt for den enkelte Kommune at øve nogen Indflydelse paa en Nabokommune, naar denne var genstridig og ikke vilde være med til at træffe Foranstaltninger, som maatte anses for at være paakrævede, og som vanskeligt kunde træffes, hvis ikke der kom en Samvirken i Stand mellem de paagældende Kommuner. Han var altsaa paa det Tidspunkt — og jeg maa antage, at han var i Overensstemmelse med sit Parti — imod, at man bestræbte sig for at faa mere Ensartethed i Dyrtidsforanstaltningerne, end man hidtil havde haft. Naar Villien til at træffe Dyrtidsforanstaltninger er forskellig i de forskellige Kommuner, og Evnen til at træffe saadanne Foranstaltninger ogsaa er forskellig, er det givet, at saa maa Foranstaltningerne blive meget forskellige i de forskellige Kommuner, og dette Forhold ændres ikke ved en Lov som det foreliggende Lovforslag. Jeg har Grund til at antage, at naar den højtærede Indenrigsminister ikke har gjort noget Forsøg paa at ændre den uheldige Side af Dyrtidsloven, jeg her har paapeget, er det, fordi han har Erfaring for, at det ikke vil nytte at komme med Forslag herom, fordi man i det andet Ting vil have Evne til at forhindre det.

Om Bestemmelserne i Lovforslagets forskellige Paragraffer kan jeg fatte mig i stor Korthed. I § 2 foreslaas det, at Kommunerne skal være berettigede til i Henhold til § 1 eller § 2 af Dyrtidsloven af 1916 at træffe Foranstaltninger til Befolkningens Forsyning med Belysningsmidler. Det forekommer mig, at denne Bestemmelse er i høj Grad betimelig og vil,

hvis den bliver vedtaget, væsentlig bidrage til at hjælpe ikke mindst de særlig fattige over de Belysningsvanskeligheder, som de nu staar overfor. Navnlig de, der har skullet bruge Petroleum, har i den sidste Tid været særdeles vanskeligt stillede. En Liter Petroleum kostede normalt 18—20 Øre, nu koster den 70 Øre, og saa er den Petroleum, man nu faar, i alt Fald i visse Tilfælde meget daarligere end den Petroleum, man fik, da man maatte betale det meget mindre Beløb. For mange fattige Folk spiller det en overordentlig stor Rolle at skulle betale et saadant stort Ekstrabeløb for Petroleum. Men det er ikke muligt efter den nugældende Dyrtidslov at yde noget Tilskud til Petroleumsprisens Nedsættelse. Det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) fremsatte nogle meget kraftige Bemærkninger om Bestemmelsen i § 2, og det forekommer mig, at han regnede med, at § 2 efter den foreliggende Affattelse skulde kunne anvendes af Kommunerne paa en næsten utilbørlig Maade, idet de paa en vis Maade skulde kunne anvende den til at skaffe sig Dækning for Udgifter, skaffe sig en særlig kommunal Fordel. Jeg maa tro, at alle Forsøg paa noget saadant øjeblikkelig vil strande i Indenrigsministeriet. Hvis man vil anvende denne Lovs § 2 saaledes, at man vil yde Nedsættelse paa Belysningsmidler efter Dyrtidslovens § 2, kan en saadan Nedsættelse først komme til Udførelse, efter at Indenrigsministeren har godkendt den. Kommunerne er ikke, uden at spørge Indenrigsministeren, i Stand til at foretage Foranstaltninger efter Dyrtidslovens § 2, det kan Kommunen kun gøre efter § 1 i Dyrtidsloven, og naar Foranstaltningerne træffes efter § 1, kan de ikke komme alle, men kun de mindre bemidlede i Kommunen til gode. Jeg maa derfor antage, at de Indvendinger, det ærede Medlem fra Verninge gjorde angaaende den foreliggende § 2, ikke bør afskrække nogen fra at stemme for § 2; jeg finder den tværtimod i høj Grad paakrævet.

Hovedbestemmelserne findes i Lovforslagets § 3. Paragraffen deles i to Dele, og jeg er ikke helt tilfreds med § 3, jeg tror, det vil være nyttigt at ændre den. I den første Del bestemmes det, at „for saa vidt en Kommunalbestyrelse træffer eller med Indenrigsministerens Samtykke i Henhold til § 2 i Dyrtidsloven af 1916 har truffet Foranstaltninger til for Vinteren 1917—18 at yde samtlige Kommunens Beboere Brændsel til nedsat Pris, vil to Tre-